

21 FEBRUARI 2016 – TWEEDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

EERSTE LEZING

GENESIS 15, 5-12.17-18

In die dagen leidde God Abram naar buiten en zei: „Kijk naar de hemel en tel de sterren, als ge kunt.” En Hij verzekerde hem: „Zo talrijk wordt uw nageslacht.” Abram geloofde de Heer en deze rekende hem dat als gerechtigheid aan. Toen zei God tot hem: „Ik ben de Heer, die u uit Ur in Chaldea heb geleid om u dit land in bezit te geven.” Abram vroeg: „Heer God, hoe kan ik weten dat ik het inderdaad zal krijgen?” Hij zei tot hem: „Haal een driejarige koe, een driejarige bok, een driejarige ram, een tortel en een jonge duif.” Abram haalde dit alles, sneed de dieren middendoor en legde de stukken tegenover elkaar; alleen de vogels sneed hij niet door. Er kwamen roofvogels op de dode dieren af, maar Abram joeg ze weg.

Bij zonsondergang viel Abram in een diepe slaap; hevige angst en duisternis overviel hem. Toen de zon was ondergegaan en het helemaal donker was geworden, zag Abram een rokende oven en een vurige fakkel die tussen de stukken doorging. Op die dag sloot de Heer een verbond met Abram. Hij zei: „Aan uw nakomelingen schenk Ik dit land, vanaf de beek van Egypte tot aan de grote rivier, de Eufraat.”

TWEEDE LEZING

BRIEF AAN DE FILIPPENZEN 3, 17 — 4, 1

Broeders en zusters,

Volgt mij na en houdt hen voor ogen die zich gedragen naar het voorbeeld dat ik u gegeven heb. Want ik heb er u al vaak over gesproken en moet het nu onder tranen herhalen: velen leiden een leven dat hen indeelt bij de vijanden van Christus' kruis. Zij zijn op weg naar de ondergang, hun buik is hun God, in hun schande stellen zij hun eer, zij hebben hun zinnen gezet op het aardse.

Maar ons vaderland is in de hemel en uit de hemel verwachten wij onze Verlosser, de Heer Jezus Christus. Hij zal ons armzalig lichaam herscheppen en het gelijkvormig maken aan zijn verheerlijkt lichaam, met dezelfde kracht die Hem in staat stelt het heelal aan zich te onderwerpen.

Daarom, mijn beminde broeders en zusters, naar wie ik zo verlang, mijn vreugde en mijn kroon, houdt aldus stand in de Heer, mijn geliefden.

EVANGELIE

LUCAS 9, 28b-36

In die tijd nam Jezus Petrus, Johannes en Jakobus met zich mee en besteeg de berg Tabor om er te bidden. Terwijl Hij in gebed was veranderde zijn gelaat van aanblik en werden zijn kleren verblindend wit. En zie, twee mannen waren met Hem in gesprek; het waren Mozes en Elia die in heerlijkheid verschenen waren, en zij spraken over zijn heengaan dat Hij in Jeruzalem zou voltrekken. Petrus en zijn metgezellen waren intussen door slaap overmand. Klaar wakker geworden zagen zij zijn heerlijkheid en de twee mannen die bij Hem stonden.

Toen dezen van Hem heen wilden gaan zei Petrus tot Jezus: „Meester, het is goed dat wij hier zijn. Laten wij drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia.” Maar hij wist niet wat hij zei. Terwijl hij zo sprak, kwam er een wolk die hen overschaduwde. Toen de wolk hen omhulde, werden zij door vrees bevangen.

Uit de wolk klonk een stem die sprak: „Dit is mijn Zoon, de Uitverkorene, luistert naar Hem.” Terwijl de stem weerklonk bemerkten zij dat Jezus alleen was. Zij zwegen erover en verhaalden in die tijd aan niemand iets van wat zij gezien hadden.

Schriftlezingen

© Katholieke Bijbelstichting
Breda, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Luc DEVISSCHER —

Een nieuw gezichtspunt

EVANGELIE • Jezus klimt de berg op om te bidden. Hij neemt Petrus, Johannes en Jakobus met zich mee. Terwijl Jezus in gebed is, verandert zijn uiterlijk. Stralend wit worden ook zijn kleren. Opeens is Hij in gesprek met twee mannen. Het zijn Mozes en Elia. Zij spreken over de voleinding van het leven van Jezus in Jeruzalem. Ondertussen vallen de drie leerlingen in slaap. Waarom vertelt Lucas dat? Zijn de leerlingen moe geworden van de opwaartse beweging naar de top? Of wil hij daarmee een voorteken geven van een tweede slaapaanval op de Olijfberg, net vóór Jezus' gevangenneming? Daar vallen evenwel *alle* leerlingen in slaap. Het is hun verdriet dat hen er doet inslapen (zie Lucas 22, 44-46). Hier, voor hun slapen op de berg geeft Lucas geen eigenlijke redenen op.

Wat hebben de leerlingen aan zich laten voorbijgaan door deze bergslap? Ze kunnen wel nog de hemelse glans van Jezus en de twee mannen zien, maar ze hebben niets gehoord van het gesprek waarin Mozes (of de Wet) en Elia (of de Profeten) aan Jezus het kruis voorzegd hebben: de onafwendbare tussenstap naar zijn volle heerlijkheid. De klaarwakkeren Petrus wil onmiddellijk tenten opslaan voor dat hemelse trio. Hij lijkt inderdaad niet goed te weten wat hij zegt. Hij ervaart de heerlijkheid van Jezus en van de twee mannen als iets goeds en dat moment wil hij als in een selfie vasthouden.

Dan krijgt het aardse trio alsnog een verbinding met de hemel. Er verschijnt een wolk en daaruit weerklinkt een stem die aankondigt dat Jezus de uitverkoren Zoon is. Ze dienen naar Hem te luisteren. De privé-openbaring aan de biddende Jezus bij zijn doopsel (zie Lucas 3, 21-22) wordt daardoor opengetrokken naar drie van zijn leerlingen. Voorlopig zullen ze aan niemand vertellen wat ze boven op de berg hebben gezien. Met openbaringen loop je niet te koop.

LEZINGEN • Het beloofde nageslacht van Abraham wordt zichtbaar in niet te tellen sterren aan het hemelgewelf. Abraham gelooft God op zijn woord en dat wordt hem aangerekend als gerechtigheid. Toch wil hij meer garanties. Daarop sluit God met Abraham een verbond waarvoor hij niets in de plaats moet stellen. Het is Gods beproefde methode om de mens aan zijn kant te krijgen.

Ook Paulus wil de Filippenzen voor zich winnen. Zijn brief schrijft hij noodgedwongen vanuit de gevangenis (zie Filippenzen 1, 13-14). Van op afstand tracht hij de gemeente ervan te overtuigen dat bij christen zijn ook het kruis behoort.

„Broeder en zusters, volg mijn voorbeeld”, schrijft de gevangene. Volgelingen van Christus mogen geen slappelingen zijn, ondanks mogelijke risico's. Velen in Filippi willen niet zo ver gaan en zijn daarom vijanden van het kruis. Zij zetten liever hun zinnen op het aardse, terwijl hun eigenlijke vaderland in de hemel is. Paulus plaatst aarde en hemel in een fel contrast tegenover elkaar. Verschafft hij daardoor de Filippenzen niet een dankbaar alibi om hier en nu niet op te komen tegen onrecht? In het hemelse vaderland wordt immers toch alles opnieuw rechtgezet. Bovendien, wat houdt dat in, je zinnen zetten op het hemelse vaderland?

Volgens Paulus gaan de vijanden van het kruis hun eigen ondergang tegemoet. Hun God is de buik en hun eer de schaamteloosheid. Hun levenshorizon reikt niet verder dan het aardse. Ze beseffen niet dat dit allemaal ooit ten gronde zal gaan. Christenen zijn hemelburgers. Zij hebben hun burgerrecht in de hemel. Door hun verbondenheid met Christus is de aarde niet hun enige thuis. Ze wonen er voorlopig, als vreemdelingen met een tijdelijke verblijfsvergunning. Net daarom dienen ze hier in het ondermaanse er een levenswijze op na te houden die correspondeert met die van hun vaderland in de hemel. Dat heet dan: de hemel op aarde inburgeren. Christus zal het lichaam van zijn volgelingen gelijk maken aan zijn eigen verheerlijkt lichaam: een transformatie zoals Petrus, Johannes en Jakobus konden aanschouwen boven op de berg.

Christenen mikken hoog en kunnen het aardse loslaten. Midden in de wereld worden zij uitgedaagd zichzelf te geven voor anderen, desnoods tot het uiterste. Voor die consequentie schrikken velen terug. Toch ligt hier voor ieder van ons de keuze tussen een staat van hamburger of van hemelburger.

- De commentaren op de Schriftlezingen zijn op Twitter te volgen via @DevisscherLuc
- Reacties welkom via luc.devisscher@ccv.be